

БОЛКАТА НА КНИЖКИТЪ

Любчо стана, затвори книгата и я хвърли на пода, кждето лежеше друга разтворена книга съ синя подвързия. После взе отъ масата нова книжка, изтегна се на миндера да чете. По едно време, както се бѣше унесълъ въ четенето, той чу тихъ гласъ, сякашъ нѣкой плачеше. Любчо се послуша,

Малката зелена книжка въздъхна :

— Охъ, колко ме заболѣ, като ме хвърли на пода!

— А мене пъкъ ме стѣпка, — отвърна книжката съ синята подвързия. — Лежа тукъ цѣлъ день и Любчо току ме рита съ кракъ.

— Дали и съ мене тъй ще прави? Колко ми е мъчно, че дойдохъ при него.

— Кжде бѣше до сега?

— При Ваньо.

— О, знамъ го. И азъ бѣхъ при него. Той веднага ме обви съ синя подвързия и леко, лекичко обръщаше листата ми. Ваньо пази книгитѣ си.

— А я погледни ме на какво приличамъ азъ тукъ! Купиха ме за нова година, а вече изглеждамъ стара. И ти, книжчице, като поседишъ нѣколко дена при Любчо и като почне да те хвърля и рита по пода, ще видишъ каква ще станешъ.

— Ахъ, дано Ваньо ме поиска по-скоро.

— А еднажъ Любчо бѣше сърдитъ, удари ме въ стената и ми скъса два листа. Какъ се свивахъ тогава отъ болки, колко плакахъ! Я ме вижте съ изкжсани листа и петна отъ прѣститѣ му.

— Олеле, страхъ ме е да остана повече тукъ! Ако знаехъ, че Любчо е толкова жестокъ, щѣхъ да моля Ваньо да не ме дава.

Любчо скочи.

— Ахъ, какъвъ лошъ сънъ сънувахъ! — извика той, взе книжкитѣ отъ пода, избърса ги и грижливо ги нареди на етажерката.